

Interpretacja indywidualna

ID informacji:	512055
Kategoria informacji:	Interpretacja indywidualna
Status informacji:	Aktualna
Data publikacji:	2022-10-06T05:34:43.155Z
Tytuł (teza):	Czy kary umowne nałożone na Wnioskodawcę z tytułu niezamówienia uzgodnionej ilości węgla naliczane na podstawie Umowy zawartej z Dostawcą, w przypadku dokonania ich płatności, mogą stanowić dla Spółki koszt uzyskania przychodów na gruncie przepisów ustawy o PDOP w momencie ich zapłaty
Autor informacji:	<ul style="list-style-type: none">Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej
Data wydania:	2022-10-05T12:06:44.344Z
Sygnatura:	0111-KDIB1-1,4010.459.2022.2.BS
Słowa kluczowe:	<ul style="list-style-type: none">kara-kara umownakoszt-koszty uzyskania przychodów
Przepis:	<ul style="list-style-type: none">[CIT] Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych-Rozdział 3-art. 15-ust. 1
Zagadnienie:	<ul style="list-style-type: none">Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych-Rozdział 3. Koszty uzyskania przychodów-Potrącalność kosztów
Załączniki:	brak
Treść:	

Interpretacja indywidualna – stanowisko prawidowe

Szanowni Państwo,

stwierdzam, że Państwa stanowisko w sprawie oceny skutków podatkowych opisanego zdarzenia przyszłego w podatku dochodowym od osób prawnych jest prawidłowe.

Zakres wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej

5 lipca 2022 r. wpłynął Państwa wniosek z 30 czerwca 2022 r., o wydanie interpretacji indywidualnej, który dotyczy ustalenia, czy kary umowne nałożone na Wnioskodawcę z tytułu niezamówienia uzgodnionej ilości węgla naliczane na podstawie Umowy zawartej z Dostawcą, w przypadku dokonania ich płatności, mogą stanowić dla Spółki koszt uzyskania przychodów na gruncie przepisów ustawy o PDOP w momencie ich zapłaty. Treść wniosku jest następująca:

Opis zdarzenia przyszłego

Wnioskodawca (dalej: „Spółka”) jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, posiadającą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz jest zarejestrowanym podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych (dalej: „PDOP”). Spółka w ramach prowadzonej działalności zajmuje się wytwarzaniem energii cieplnej, pozyskiwanej z spalania biomasy, pelletu i miatełu węgla. Jednym z głównych odbiorców Wnioskodawcy, są spółki z grupy kapitałowej, do której należy Wnioskodawca.

W celu prowadzenia działalności gospodarczej, Spółka zawarła w dniu 1 grudnia 2017 r. umowę (dalej: Umowa) z ... sp. z o.o. (dalej: O. lub Dostawca) na dostawę węgla, zgodnie z którą Spółka jest zobowiązana do zakupu określonej ilości surowca wynoszącej zgodnie z umową minimum 80% zapotrzebowania na węgiel określonego w umowie na ... ton.

Niedotrzymanie tego zobowiązania - zgodnie z zawartą Umową - jest równoznaczne z naliczeniem kary umownej w wysokości 20% wartości netto niezamówionej ilości węgla wycelonej według ceny określonej dla węgla będącego przedmiotem zapotrzebowania w danym roku rozliczeniowym.

Umieszczenie wskazanych wyżej postanowień w treści Umowy było warunkiem jej zawarcia wymaganym przez Dostawcę. Ponadto wskazane warunki umowne są powszechną praktyką stosowaną w branży, w której działalność gospodarczą prowadzi Spółka. W odniesieniu do towaru nabywanego przez Wnioskodawcę konieczne jest uprzednie uzgadnianie wielkości zamówień w danym okresie. W celu zabezpieczenia interesów gospodarczych obu stron transakcji Spółka oraz Dostawca zgodnie wprowadzili do Umowy mechanizm zapewniający pewien minimalny poziom obrotów w postaci kar umownych i odszkodowań. W konsekwencji, Spółka jest zobowiązana do ponoszenia kosztów kar umownych z przyczyn obiektywnych, wynikających ze szczególnego charakteru współpracy z O.. Kary umowne za niezłożenie uzgodnionej ilości zamówień są elementem koniecznym do nawiązania i utrzymania współpracy z Dostawcą.

Należy jednak zauważyć, że w 2020 r. (m.in. z uwagi na mniejsze zapotrzebowanie na zakup surowca wynikające ze zmian gospodarczych i biznesowych spowodowanych pandemią COVID-19) Spółka dokonała zakupu mniejszej ilości węgla niż zostało to określone w Umowie. W konsekwencji O. nałożyła na Spółkę karę umową.

Ponadto w 2021 r. sytuacja ekonomiczna nadal pozostawała niekorzystana co spowodowało, że Spółka również nie dokonała zamówienia określonej w Umowie ilości surowca. W konsekwencji, Spółka przewiduje, że analogicznie do roku poprzedniego, zostanie ona obciążona karą umowną przez Dostawcę.

Co istotne jednak, niewywiązanie się Spółki ze zobowiązania do zamówienia określonej ilości towarów nie powstało z jej winy i nie wynikało z braku należytej staranności lub niegospodarności, lecz było następstwem m.in. spadku popytu będącego konsekwencją pandemii COVID-19 oraz zmian gospodarczych. Dodatkowe koszty związane z transportem towaru ponoszone przez Spółkę jak i koszty magazynowania w znacznym stopniu przyczyniłyby do osłabienia kondycji finansowej Wnioskodawcy poprzez zamrożenie środków finansowych. Nabycie od Dostawcy węgla ponad aktualne potrzeby Wnioskodawcy, spowodowałoby zamrożenie środków pieniężnych

niezbędnych do prowadzenia działalności gospodarczej mającej na celu uzyskanie przychodów. Co więcej, nabycie węgla od Dostawcy w wysokości większej od aktualnych potrzeb, mogłaby doprowadzić do utraty płynności finansowej Spółki.

Na chwilę obecną Spółka nie uiszcza ww. kar, argumentując zmianę ilości zamówienia przyczynami od niej niezależnymi. W szczególności, Spółka odwołała się w tym zakresie do postanowień Umowy, które wskazują, że gdyby w trakcie trwania Umowy, warunki gospodarcze bądź otoczenie prawne zmieniły się w taki sposób, że realizacja Umowy stałaby się dla którejkolwiek ze Stron nadmiernie uciążliwa, wówczas na podstawie pisemnego wniosku jednej ze Stron przystąpią one do rozmów mających na celu dostosowanie Umowy. Co istotne, Spółka skierowała do Dostawcy pismo, w którym wskazała na wystąpienie takich okoliczności.

Niemniej - pomimo prowadzonych rozmów - Spółka nie wyklucza, że będzie zobowiązana do zapłaty należnych na nią kar wynikających z Umowy. W sytuacji niezapłacenia kary umownej, Spółce groziłoby postępowanie sądowe, czego następstwem byłoby popsucie relacji z Dostawcą. W konsekwencji uiszczenie kary umownej jest niezbędne do zachowania poprawnych relacji z Dostawcą i dalszej współpracy, co ma dla Spółki fundamentalne znaczenie z perspektywy prowadzonej działalności gospodarczej.

Pytanie

Czy kary umowne nałożone na Wnioskodawcę z tytułu niezamówienia uzgodnionej ilości węgla naliczane na podstawie Umowy zawartej z Dostawcą, w przypadku dokonania ich płatności, mogą stanowić dla Spółki koszt uzyskania przychodów na gruncie przepisów ustawy o PDOP w momencie ich zapłaty?

Państwa stanowisko w sprawie

Zdaniem Wnioskodawcy, kary umowne nałożone na Wnioskodawcę z tytułu niezamówienia uzgodnionej ilości węgla naliczane na podstawie Umowy zawartej z Dostawcą, w przypadku dokonania ich płatności, mogą stanowić dla Spółki koszt uzyskania przychodów na gruncie przepisów ustawy o PDOP.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2021 r., poz. 1800 ze zm., dalej „ustawa o PDOP”), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16.

Przepis ten statuuje zatem podstawowe warunki, których spełnienie umożliwia zaliczenie przez podatnika wydatku do kosztów uzyskania przychodów:

- a) koszt taki musi zostać faktycznie poniesiony przez podatnika;
- b) wydatek musi być definitywny (nie może podlegać zwrotowi);
- c) musi służyć uzyskaniu przez podatnika przychodów lub zachowaniu albo zabezpieczeniu ich źródła - pomiędzy poniesieniem kosztu a uzyskaniem przychodu /zachowaniem albo zabezpieczeniem jego źródła musi istnieć związek przyczynowo-skutkowy;
- d) wydatek taki nie może być wymieniony w katalogu wyłączeń zawartym w art. 16 ust. 1 ustawy o PDOP.

Powyższe oznacza, iż każdy wydatek spełniający wszystkie wskazane przesłanki może stanowić dla podatnika koszt podatkowy wpływający na podstawę opodatkowania.

Mając to na uwadze należy wskazać, że w art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy o PDOP wprowadzono ograniczenie, zgodnie z którym nie uważa się za koszty uzyskania

przychodów kar umownych i odszkodowań z tytułu wad dostarczonych towarów, wykonanych robót i usług oraz zwłoki w dostarczeniu towaru wolnego od wad albo zwłoki w usunięciu wad towarów albo wykonanych robót i usług.

Mając to na uwadze należy zauważyć, że przepis ten wyklucza z kosztów uzyskania przychodów kary umowne i odszkodowania wyłącznie z tytułów takich, jak:

- a) wady dostarczonych towarów, wykonanych robót i usług,
- b) zwłoka w dostarczeniu towaru wolnego od wad,
- c) zwłoka w usunięciu wad towarów albo wykonanych robót i usług.

Wymienione w treści ww. regulacji kary umowne i odszkodowania stanowią katalog zamknięty i wiążą się z nienależytym wykonaniem zobowiązań przez dostawców lub opodatkowanych. Celem tego przepisu jest zatem uniemożliwienie pomniejszenia podstawy opodatkowania o koszty poniesione w związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Co istotne, takie stanowisko akceptują organy podatkowe. Przykładem tego jest interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 11 marca 2022 r., Znak: O111-KDIB2-1.4010.556.2021.2.AR, w której wskazano, że „Odszkodowania i kary umowne wypłacone z innych tytułów niż wymienione w przepisie art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy o CIT, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów, o ile wydatek ten jest celowy na gruncie przepisów prawa podatkowego, w szczególności spełnia przesłanki zakwalifikowania go do kosztów uzyskania przychodów, określone w art. 15 ust. 1 ww. ustawy”.

Rozwiązanie takie ma na celu zapobieżenie kwalifikacji do kosztów uzyskania przychodów wydatków, będących następstwem niewłaściwego lub nieracjonalnego działania podatnika, bądź jego niedbałości w prowadzeniu działalności gospodarczej. Ustawodawca zdecydował, aby ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej ponosił podatnik i nie było możliwości przeniesienia tego ryzyka na budżet państwa. Wyjątkiem jednak mogą być nieprzewidywalne sytuacje, których uniknięcie kar było niemożliwe, pomimo podjęcia przez podatnika wszelkich koniecznych działań w celu zapobieżenia im.

Mając to na uwadze - zdaniem Wnioskodawcy - kara umowna opisana szczegółowo w stanie faktycznym, którą został obciążony przez Dostawcę, nie mieści się w dyspozycji art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy o PDOP. Kara umowna, którą obciążona została Spółka nie jest karą, która została wprost wymieniona w katalogu kosztów, które nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodu, ponieważ nie jest ona ponoszona z tytułu wad dostarczonych towarów, wykonanych robót i usług oraz zwłoki w dostarczeniu towaru wolnego od wad albo zwłoki w usunięciu wad towarów albo wykonanych robót i usług. Przynajmniej nałożenia kary jest inna - jest ona związana z niewypełnieniem warunków Umowy i niezamówieniem wymaganej ilości węgla. W konsekwencji, przy spełnieniu pozostałych warunków, można uznać, że spełnia ona definicję kosztu wskazaną w art. 15 ust. 1 może ona stanowić koszt podatkowy.

Mając to na uwadze należy zauważyć, że warunkiem kwalifikowania określonego wydatku jako kosztu podatkowego, poza kwestią jego faktycznego poniesienia jest jego cel. Ustawodawca wyraźnie wiąże koszty uzyskania przychodów z celem ich poniesienia, jakim jest osiągnięcie przychodu lub zachowanie albo zabezpieczenie źródła przychodów. Kara umowna poniesiona przez Wnioskodawcę jest efektem działań podjętych w celu zabezpieczenia jego źródła przychodów.

Wnioskodawca zaznacza, że zawarcie Umowy z Dostawcą jest niezbędne do prowadzenia przez niego działalności gospodarczej (tj. zapewnienia dostawę podstawowego surowca wykorzystywanego w działalności). Ponadto, umieszczenie w Umowie postanowień dotyczących kar umownych było warunkiem, od którego Dostawca uzależnił podjęcie współpracy z Wnioskodawcą. W konsekwencji brak zgody Spółki na przyjęcie tego rozwiązania byłby przeszkodą w pozyskaniu węgla, a tym samym uniemożliwiłby Wnioskodawcy uzyskiwanie przychodów z prowadzonej działalności. Jednocześnie, rynek węgla jest rynkiem bardzo wymagającym, w ramach którego nawiązanie relacji z nowym

dostawcą może być bardzo utrudnione. Dodatkowo Wnioskodawca zaznacza, że zapisy dotyczące kar umownych (o których mowa w opisie zdarzenia przyszłego) stanowią również zabezpieczenie Spółki w sytuacji, gdyby Dostawca nie dostarczył zamówionej ilości towaru określonego w Umowie - wówczas to wnioskodawca mógłby obciążyć Dostawcę karą umowną.

Należy również zauważyć, że niezapłacenie przez Wnioskodawcę w przyszłości uzgodnionej kary umownej (jeżeli Spółka nie dojdzie do porozumienia z Dostawcą), przyczyni się do pogorszenia relacji z Dostawcą oraz zawieszeniem lub zerwaniem współpracy. Przyczyniłoby się do powstania dodatkowych obciążeń finansowych z tytułu odsetek za nieterminową zapłatę. Utrata możliwości pozyskiwania towaru o określonych właściwościach i po cenie oferowanej przez Dostawcę, z pewnością przyczyniłaby się do utraty, bądź obniżenia zdolności Spółki do uzyskiwania przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej. Akceptacja zasad dotyczących kar umownych jest zatem elementem koniecznym do utrzymania współpracy z Dostawcą, a więc ma na celu zachowanie i zabezpieczenie źródła przychodów.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że nałożona na Spółkę kara umowna - w przypadku jej zapłaty - spełnia definicję kosztu uzyskania przychodu i w konsekwencji, Wnioskodawca będzie uprawniony do jej zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu.

Powyższe stanowisko zostało również potwierdzone w interpretacjach indywidualnych, które zostały wydane na gruncie stanu faktycznego zbliżonego do stanu faktycznego /zdarzenia przyszłego opisanego przez Spółkę. Co istotne - w odniesieniu do analogicznego stanu faktycznego - organ podatkowy uznał, że kary mogą stanowić koszt uzyskania przychodu, jak na przykład w:

- Interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 16 marca 2017 r., Znak: 1462-IPPB1.4511.46.2017.1.ES, w której potwierdzono, że kara umowna z tytułu niezamówienia przez wnioskodawcę uzgodnionej ilości węgla spełnia definicję kosztu uzyskania przychodu. W konsekwencji, kara umowna zapłacona przez wnioskodawcę na rzecz dostawcy powinna zostać uznana za podatkowe koszty uzyskania przychodów.

- Interpretacji Dyrektora Izby Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 18 kwietnia 2016 r., Znak: ITPB3/4510-78/16/MJ, w której w analogicznym stanie faktycznym, organ podatkowy zgodził się z wnioskodawcą, że podjęcie decyzji o niedokonaniu nabycia umówionej z Dostawcą ilości węgla oraz zapłacie kary umownej było decyzją racjonalną, mającą na celu zachowanie płynności finansowej Spółki i możliwości prowadzenia działalności gospodarczej. W konsekwencji zapłacona kara, jako spełniająca definicję kosztu uzyskania przychodu, może zostać zaliczona do kosztów podatkowych.

- Interpretacji Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 29 października 2015 r., Znak: ILPB3/4510-1-364/15-2/JG, w której wskazano, że kary umowne, zapłacone w związku z rezygnacją z odbioru drewna od dostawcy, mogą stanowić dla Wnioskodawcy koszty uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o PDOP.

- Interpretacji Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 30 listopada 2012 r., Znak: ILPB3/423-342/12-2/JG, w myśl, której: „(...) podjęcie decyzji o rezygnacji z zakupu surowca drzewnego na stan magazynowy było decyzją racjonalną, w celu zapewnienia płynności i

efektywności gospodarczej procesu produkcji, warunkującego uzyskanie przychodów ze sprzedaży wyrobów Spółki. Natomiast odebranie całej masy surowca spowodowałoby powstanie zapasów magazynowych i zamrożenie środków pieniężnych. Ponadto Wnioskodawca jest zdania, że niepodjęcie takiej decyzji skutkowało by utratą płynności finansowej Firmy oraz brakiem możliwości uzyskania przychodów ze sprzedaży mebli, a tym samym bezpiecznego funkcjonowania Spółki. Reasumując, poniesiony przez Spółkę wydatek w postaci kary umownej z tytułu nieodebrania drewna w kłodach w pełnej wylicytowanej wysokości wypełnia przesłanki, o jakich traktuje art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i w związku z tym stanowi koszt uzyskania przychodów Wnioskodawcy”.

Podsumowując, zdaniem Spółki, kara umowna opisana w stanie faktycznym/zdarzeniu przyszłym (winno być: „zdarzeniu przyszłym”), spełnia ogólną definicję kosztu uzyskania przychodu. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kary umowne są elementem koniecznym do nawiązania i utrzymania współpracy z dostawcą i Spółka musi zaakceptować warunki handlowe oraz dostosować się do wymogów poszczególnych partnerów. Jednocześnie, z uwagi na specyfikę rynku węgla, nawiązanie nowej relacji z nowym dostawcą może być utrudnione. Zdaniem Wnioskodawcy, nałożone na Spółkę kary umowne spełniają warunek poniesienia kosztu w celu zachowania źródła przychodu. Ponadto, należy zauważyć, że uiszczenie kary umownej jest mniejszym obciążeniem finansowym dla Spółki, aniżeli realizacja warunków umowy i zakup deklarowanej ilości węgla, bowiem stanowi wyłącznie 20% wartości niezamówionej ilości węgla do zadeklarowanego limitu. W konsekwencji Spółka zapłaci mniej niż gdyby zakupiła deklarowaną ilość węgla, która nie została by później wykorzystana.

Z uwagi na powyższe - zdaniem Spółki - prawidłowe jest stanowisko, zgodnie z którym kary umowne nałożone na Wnioskodawcę z tytułu niezamówienia uzgodnionej ilości węgla naliczane na podstawie Umowy zawartej z Dostawcą, w przypadku dokonania ich płatności, mogą stanowić dla Spółki koszt uzyskania przychodów na gruncie przepisów ustawy o PDOP.

Ocena stanowiska

Stanowisko, które przedstawił Państwo we wniosku jest prawidłowe.

Odstępuję od uzasadnienia prawnego tej oceny.

Dodatkowe informacje

Informacja o zakresie rozstrzygnięcia

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego, które Państwo przedstawił i stanu prawnego, który obowiązuje w dniu wydania interpretacji.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie opisem zdarzenia przyszłego podanym przez Spółkę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Odnosząc się do powołanych we wniosku interpretacji indywidualnych należy stwierdzić, iż zostały one wydane w indywidualnych sprawach podmiotów, które o ich wydanie wystąpiły, zatem nie są one wiążące dla organu wydającego przedmiotową interpretację.

Pouczenie o funkcji ochronnej interpretacji

- Funkcję ochronną interpretacji indywidualnych określają przepisy art. 14k-14nb ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.). Interpretacja będzie mogła pełnić funkcję ochronną, jeśli: Państwa sytuacja będzie zgodna (tożsama) z opisem stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego i zastosują się Państwo do interpretacji.
- Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej:
 - Przepisów art. 14k-14n Ordynacji podatkowej nie stosuje się, jeśli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej jest elementem czynności, które są przedmiotem decyzji wydanej:
 - 1) z zastosowaniem art. 119a;
 - 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
 - 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.
- Zgodnie z art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej:

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Pouczenie o prawie do wniesienia skargi na interpretację

Mają Państwo prawo do zaskarżenia tej interpretacji indywidualnej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ... Zasady zaskarżenia interpretacji indywidualnych reguluje ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.; dalej jako „PPSA”).

Skargę do Sądu wnosi się za pośrednictwem Dyrektora KIS (art. 54 § 1 PPSA). Skargę należy wnieść w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji indywidualnej (art. 53 § 1 PPSA):

- w formie papierowej, w dwóch egzemplarzach (oryginał i odpis) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała (art. 47 § 1 PPSA), albo
- w formie dokumentu elektronicznego, w jednym egzemplarzu (bez odpisu), na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 47 § 3 i art. 54 § 1a PPSA).

Skarga na interpretację indywidualną może opierać się wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędów wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 57a PPSA).

Podstawa prawna dla wydania interpretacji

Podstawą prawną dla wydania tej interpretacji jest art. 13 § 2a oraz art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.).

Podstawą prawną dla odstąpienia od uzasadnienia interpretacji jest art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej.